

VISZLÁT, KAMASZKOR!

– A hétvégén strandidő lesz – nyávogta anyánk. – Készítsétek ki a fürdőruhát, kimegyünk a tóra. Papa, megnézted a hűtőtáskában az elemeket? Működnek még? Senkinek sem hiányzik, hogy újat vegyünk. Minden fillér be van osztva.

Panni a tányérját bámulta, én az ebédlő falán rohadó lambérián számoltam a csíkokat. Nem mondtunk nekik ellent, pedig nem akartunk a tóra menni, és ezt ők is tudták. Nem akartunk fürdőruhában a napon feküdni, nem akartunk a vízben ázni, és legfőképpen nem akartuk egész nap a jet-ski motorosokat bámulni. Ha eljött a nyár, két hónapon keresztül repesztettek fel és alá a pocsolányi tavon, a nyeregben pornóasztár kinézetű lányok és fiúk, akik egyébként az osztálytársaink voltak, viszont az iskolában legalább nem visítottak egész nap.

Kövér, aranyeres családba születtem egy kétpetéjű ikerpár fiatalabbik tagjaként. Panni és én kamaszkorunkra tohonya krumpliszásokká váltunk, saját szüleink lettünk

egy számmal kisebb méretben. Mint később kiderült, arcvonásaink nem hasonlítottak túlságosan, de a köztünk lévő különbségeket ugyanúgy elfedte a háj, mint a szüleink esetében. Tizenhét éves koromban mégsem a fölösleges kilók fájtak a legjobban, hanem az, hogy nem volt különös ismertetőjegyem. Pannival suli után gyakran a kiserdőbe mentünk, a fák tövében, a kabátunkon ültünk, és két cigi között tüskével karcoltuk az arcunkat. Ő is vágott már egy rendes sebre. De ezek, akár egy kismacska hajszálvékony karmolásai, fél nap alatt begyógyultak. Főleg az én bőrömön – ami barna volt, szemben Panni fehérségével –, ha letöröltem a vért, már semmi sem látszott.

Az lesz az igazi bátorságpróba, mondtuk egymásnak, amikor majd az égő cigarettát a testünkön oltjuk el. Az harci sérülés lesz, mondtam. Pecsét lesz, mondta ő. Én a felkaromon akartam kipróbálni, ő az arcán.

Ekkoriban már pontosan tudtam, hogy egy szemétdombon élünk. Megvettem a néhány hónappal korábbi önmagam, amelyik azt képzelte, hogy ez egy normális hely, normális emberek vesznek körül, és minden oké. Végre gondolataim támadtak a világról. Panninak is támadtak gondolatai. Többek között az, hogy a szüleink soha nem akartak gyereket, csak erre nem jöttek rá időben. Ha valóban választhattak volna, kérdezte tőlem, ha valaki felteszi nekik a kérdést, hogy mit szeretnének jobban, de jól gondolják meg, gyereket vagy cserepes növényt, akkor szerinted mit választanak?

– Az alsó fiókban ott van a kék borotva – folytatta anyánk, miközben egy csirkecsontot szopogatott. – Lányok, hónaljról, lábszárról kapjátok le a szőrt, és vágjatok magatoknak bikinivonalat is. Ennyire legyünk már igényesek.

– Mama, ha akarod, én is vágok magamnak bikinivonalat – kacsintott apánk, és mintha benyomtak volna rajtuk egy gombot, röhögni kezdtek. A nevetésük régóta tolakodó volt és erőszakos. Búvólni próbáltak minket, hogy mi is nevéssünk velük, hát nem vicces, kérdezte a tekintetük. De mi ekkor már nem adtuk meg magunkat. Panni merev arccal ült a tányérja fölött, én viszont, amennyire a szűk hely és a képességeim lehetővé tették, teátrális hirtelenséggel felálltam.

– Hányanom kell – mondtam. Szerettem újabban keménykedni, azt képzelni, hogy egy film szereplője vagyok, holott díszletek helyett az undorítóan lambériázott ebédlőnk volt az, ahonnan kipréseltem magam. Ahhoz, hogy kimásszak, a nővéremnek és anyáknak fel kellett állnia. Az asztalt kicsit rá kellett tolni apánkra, aki csak gubbasztott bambán, az arcára épp kiült a zavar. Gyenge akaratú, mártírtípus volt, aki ilyenkor hangokat hallott a fejében. Ezek a hangok azt ismételtették, hogy ő sosem bánt így a saját szüleivel, hogy ő nekünk az égvilágon mindent megadott, és hogy nem érti, mivel érdemelte ki mindezt.

Szűk volt a hely az asztal körül, nem csoda, hogy hallottuk egymás gondolatait. Ezeket a lakásokat helygazdaságosan

tervezték. A kisméretű helyiségek is így kerültek egymás mellé, például a vécé közvetlenül az ebédlő szomszédságába. Noha diszkrét szüleink egykor habszivaccsal vonták be a mellékhelyiség falát, ez csak annyit ért, hogy a hangos csurgatást, rotyogtatást ne lehessen a lakás minden pontjából hallani. Megtanultuk, hogy evés közben legfeljebb kisdolga lehet az embernek.

Anyánk lényegében megszegte ezt a szabályt, amikor egy perc múlva utánam kiabált:

– Nem hallok azt a rókát!

Én viszont még a habszivacson keresztül is hallottam a hangjában a rosszindulatú affektálást. Szívesen felpofoztam volna valakit. Ledugtam az ujjamat a torkomon, és ügyelve rá, hogy elég hangos legyen az öklendezésem, ahogy ígértem, kihánytam a vacsorát. Nem először tettem. Elégedetten léptem ki a vécé ajtaján. Anyánk rémülten nézett rám, és ettől úgy éreztem magam, mint egy győztes hadvezér. Tudtam, az fáj neki, hogy a pénzért vásárolt étel a csatornában végzi.

– Komolyan mondom, te nem vagy normális – suttozta.

Helyettem a nővérem válaszolt:

– Ha ő nem normális, akkor én sem vagyok az.

– Akkor te sem vagy az.

Anyánk általában gyanakodva nézett ránk. Az lehetett a rögeszméje, hogy már akkor összeesküdtünk ellene, amikor a hasában voltunk.

Ültünk a tóparton, mi behúzódva egy fa alá, anyánk és apánk a homokban, közel a vízhez. Legalább száz fok volt. Nem néztük, de pontosan hallottuk, ahogy bekenik egymást naptejjel, benyomulnak a vízbe, aztán kijönnek, a napon megszáritkoznak, a hűtőtáskából sört vesznek elő, anyu a sárga műanyagpohárból iszik két decit, apu a maradékot az üvegből.

– Szerinted tényleg szeretik egymást? – kérdezte Panni, aki ekkorra már megadta magát a nyári melegnek, levette a ruháját, és a fekete egyrésztes fürdőruhájában hasra vágta magát az óriási spongyabobos fürdőlepedőn. Alatta integetett az örökké vidám SpongyaBob Kockanadrág, mellette, ez volt az én helyem, az ostoba Csillag Patrik vigyorgott.

– Gőzöm sincs – válaszoltam. A hányásoknak köszönhetően fogytam néhány kilót, és most már kényelmesen törökülésbe tudtam rakni a lábam.

– Remélem, legalább egymást szeretik – mondta a nővérem, és elcsodálkoztam a szavain. A veszekedéseink ellenére sem gondoltam arra, hogy ne szeretnének minket. De Panni már megint előttem járt két lépéssel. Nekem miért nem jutott ez eszembe? Éreztem, ahogy elgyengülök, talán a gondolat súlya, talán a kánikula tette, de kénytelen voltam leheveredni Csillag Patrikra.

– A gyerekeik vagyunk. Hasonlítunk rájuk, szeretniük kell bennünket – mondtam.

– Éppen ez a probléma – legyintett a nővérem. – Ugyanolyanok vagyunk, meg ők is ugyanolyanok, és ugyanolyanból kettő már bőven elég. Egymáson még tolerálják a hájat, de rajtunk már nem. Túlságosan hasonlítunk rájuk, ez a bajuk. És ez a mi bajunk is.

Panni az utóbbi időben pszichológiai témájú könyveket olvasgatott.

– Én azért hálás vagyok nekik, hogy a világra hoztak – mondtam, mert még haloványan élt bennem a meggyőződés, hogy az embernek legalább ezért a cselekedetért tisztelnie illik a szüleit.

Panni megrázta a fejét.

– Szembe kell néznünk vele, hogy rettenetes örökséget kaptunk. Szeretlenség, háj, kulturálatlanság és így tovább. Mindezt feldolgozni évtizedekbe telhet. Nem kell hálásnak lenned semmiért.

– Nincs melegeitek? Jól érzitek magatokat? – kiáltott anyánk. – Nem akartok enni valamit? Vagy inni?

– Egy hambiórt ölni tudnék – válaszolta a nővérem.

– Akkor vegyetek magatoknak hambiót a bódéknál, és hozzatok apátoknak még két sört, hadd élvezze a hétvégét!

Feltápaszkodtunk. Panni törülközőt tekert a dereka köré, belebújtunk a szandálokba, és zsebre vágtam az anyánk által kimért pénzt.

– Majd jövünk – mondtam. Anyánk ekkor már háttal állt nekünk.

– Ne hagyjátok, hogy kiszáradjak – fűzte hozzá apánk.

Egy homokos emelkedőn kellett felmászni a tó körül futó ösvényre. Ennyi kilóval és ezekkel a szandálokkal ez soha nem volt könnyű, ám ekkoriban már nem éreztük magunkat emiatt is nyomorultnak. A partot bokrok szabdalták néhány négyzetméteres területekre, és innen fentről látni lehetett, ahogy ezeket a strandolók berendezték maguknak. Felfújható foteleket és árnyékot adó félsátrat állítottak fel, a fák ágain száradó törülköző és fürdőruha lengett, voltak, akik grillezőt, hűtőtáskát, magnót is hoztak magukkal. Ha a tóra jöttünk, mi mindig hajnalban indultunk, hogy biztosan ugyanaz a partszakasz legyen a miénk, szemben a felkelő nappal. A strandolók, hiperaktív gyerekek, visítózó nők és röhögő férfiak a tó távolabbi szakaszán, a homokos parton táboroztak. A mi szomszédjaink csendes, öregedő, sötétbarnára sült nudisták voltak. Megnyugtatónak találtam a sok ronda test közelségét. Bár a bokroknak, fáknak köszönhetően inkább csak sejtettük, mint láttuk egymást, ilyenkor, ha büfé- vagy vécétúrára indultunk, néhány perc alatt fél tucat, már-már folyékonyra olvadt férfi nemi szervet figyelhettünk meg. Anyánk undorító szavával élve: himbilimbit.

A nagy élet a széles, homokos parton zajlott, és ott volt a büfésor is. A mi oldalunkon csak két bódé üzemelt. Lángos, hamburger, sör, forró műanyagszékek és viszonylagos csend várta a vendégeket. Nem akartam enni, pedig anyánk nem

sajnálta a pénzt kajára, de félttem volna itt megtömni a hasam. Lassan szüröcsöltem a szívószálon keresztül a diétás kólát, és a tó irányába bámultam. Panni egy sajtos-tejfölös lángost evett. Szokásához híven előbb a nyelvével lekanalazta a sajtot és a tejfölt, aztán csíkokra tépve elfogyasztotta a tésztát.

Régóta jártunk ide, a gyerekkorunkat itt töltöttük, mégsem tudtuk a büfés nevét. Azt sem tudtuk, vannak-e gyerekei, családja. Kortalan nő volt, ha éppen nem lángost sütött, savanyú uborkát vagdosott, vagy sört pakolt egyik hűtőből a másikba, akkor az ablaknál könyökölt és a tavat nézte, ahogy most mi is.

Kevés fiatal járt ide, de azok egytől egyig defektesek voltak. Ahogy ott ültünk, ezúttal két kislány tűnt fel, olyan tizenegy-tizenkét évesek lehettek, az egyik biciklit tartott a lába között, és éppen a másikkal kiabált, hogy üljön már fel a kormányra.

– Ne hisztizz itt nekem – mondta neki. Úgy tűnt, veszekednek már egy ideje. A másik kislány most adta meg magát, és óvatosan megpróbálta feltornászni magát a bicikli elejére. Ebből a távolságból is látszott, hogy jogos a félelme, az első buckánál le fog pottyanni. Az első kislány a veszéllyel mit sem törődve kapaszkodott fel az ülésre, és tovább instruálta a hozzá megszólalásig hasonlító – ekkor jöttem csak rá – ikertestvérét. Elindultak.

– Nem akarom látni – mondtam, és elfordítottam a fejem.

Panni viszont rájuk kiáltott, hogy álljanak meg, mert fel fognak borulni. Erre a kormányon ülő lány leugrott, mint egy kis szöcske.

– Nem akarok megdőglenni miattad! – mondta a testvérének.

– Nem hiszem el, hogy ennyire beszari vagy! – replikázott a másik.

Felálltunk és odamentünk hozzájuk.

– Ti meg mit szóltok bele? – kiabálta a mérges kislány. Nyilvánvaló volt, hogy nem mi húztuk fel, bizonyára súlyos igazságtalanságok történtek vele a nap folyamán, és most még mi is megnehezítjük az életét.

– Nyugi, gyerekek, nyár van, buli van – válaszolta a nővérem.

Szép kislányok voltak, szőkék, arányos testalkatúak. Ki volt festve a körmük, az arcuk. Látszott, hogy semmi jó nem vár rájuk az életben.

– Van cigitek? – kérdezte az egyikük, és közelebb lépett.

Megráztam a fejem.

– Különbem meg nem kéne dohányoznotok.

– Semmi közöd hozzá, hogy mit csinálunk – mondta a másik. – És legalább azt tudjátok, hogy hány óra van?

– Tizenegy múlt – mondta a nővérem.

– Nem nézed meg a mobilodat?

– Dehogyan nézem – válaszolta. – Nincs is nálunk mobiltelefon.

Erre nekünk estek. Lökdőstek és dagadt disznónak csúfoltak, mi meg nem mertünk visszaütni, csak megpróbáltuk őket lefogni. Szerencsére mindez csak pár másodpercig tartott, ugyanis a semmiből váratlanul ott termett egy fiú, és rájuk kiáltott, hogy elég legyen. Velünk egykorú lehetett, és hasonlított a kislányokra, de nagy, elálló fülei voltak. Leráncigálta rólunk a kis patkányokat.

– Mi folyik itt? – kiáltott mindannyiunkra.

– Megpróbáltuk megmenteni a lányok életét, akik ezt egy kis csihipuhival hálálták meg – mondtam.

– Csihipuhi – vihogott az egyik gyerek.

– Nem hallottad még ezt a szót, nagyokos? – kérdeztem.

A kislány megrázta a fejét.

– Átkozom a napot, amikor megszülettetek, nincs azóta egy nyugodt percem – mondta a fiú, mire a kislányok hasukat fogták a nevetéstől.

– A nevem Kábel – mondta a fiú, mire a húgai tovább röhögtek.

– Az a neve, hogy Ábel – kiabálták.

Mint kiderült, a fiút Török Ábelnek hívták, és ha bemutatkozott, az Ábel Kábelnek hallatszott.

– Nem bánom – mondta Kábel –, szerintem a Kábel sokkal jobb név, mint az Ábel.

– Tudtommal nincs bejegyezve – mondtam.

– Nem számít. És ti kik vagytok?

– Tünde – hazudta a nővérem.

Logikusnak tűnt, hogy ne mondjuk meg nekik a valódi nevünket.

– Xénia – hazudtam én.

– Xénia! – mondta az egyik kislány.

– Menő – bólintott Kábel.

– Én depressziós vagyok, ő bulimiás – mondta a nővérem.

– Klassz – válaszolta a fiú. – Tudok egy titkos partot a folyónál, meg akarjátok nézni? Nincs messze.

Ritkán állt velünk szóba bárki is. Az iskolában nem mi voltunk a legnépszerűbb diákok. Nem mintha hasra estünk volna csak azért, mert valaki elhív egy titkos partra, de Kábel a hülye nevével és a nagy füleivel érdekesnek tűnt.

– Miért ne? – válaszoltuk. – Irány a titkos part.

– Hurrá – mondták a lányok, akik, úgy tűnik, már nem akartak megverni minket.

Elindultunk a Duna felé. Kábel vicceket mesélt, és mi röhögtünk. Áthaladtunk a töltésen, a síneken, és eszembe jutott a *Stand by me* című film, amit legalább ötször láttunk a nővéremmel. Párás szemmel sóhajtoztunk ezeket a hatvanas évekbeli amerikai fiúkat nézegetve. Milyen helyesek, milyen jópofák, mondtuk, és nem olyan szerencsétlen, büdös kis szarrágók, mint amilyenek minket vesznek körül.

– Lollipop, lollipop, oh lolli, lolli, lolli – kezdtem énekelni.

– Nyári pap, nyári pap, oltári nyári nyári – kapcsolódott be a nővérem a magyar verzióval.

A kislányok nem ismerték a számot, és Kábel sem, de hamarosan már brummogta, amit a szakasz végén kell brummogni. A fejemben hasonlítani kezdtünk a *Stand by me* síneken kolbászoló főszereplőihez. Csak futólag jutottak eszünkbe a szüleink, akik talán már várták azt a két sört, de egyáltalán nem idegeskedtünk miattuk.

– Jó ez a szám – mondta Kábel.

– Egy filmben volt – válaszoltuk. – Négy amerikai fiú a hatvanas években elindul megkeresni egy hullát.

– Fúj – mondták a kislányok.

– És aztán mi lesz? – kérdezte Kábel.

– Ez lesz a barátságuk próbája – válaszoltam.

– Fel nőnek, és otthagyják a kisvárost – mondta a nővérem.

– Csak az egyikük – mondtam én.

– Pontosabban ketten, a főszereplő és a legjobb barátja, aki ügyvéd lesz. De aztán lelövik. A főszereplő meg író lesz.

– Ti szerettek olvasni? – kérdezte Kábel.

– Persze – válaszoltuk, mert az átlagnál valamivel többet olvastunk.

– Én nem – röhögött Kábel –, de bírom azokat a csajokat, akik szoktak olvasni. És miért lövik le az ügyvédet?

– Utcai bandaháborúba keveredik – válaszolta a nővérem. – Mártírhalált hal. És az is jobb, mint megrohadni egy ilyen helyen. Nincs happy end, de sikerül kitörnie a poros kisvárosból.

– Mindannyian foglyai a környezetnek, ahonnan származnak – mondtam én.

– Húha – mondta Kábel. – Nagyon elszállt a dumátok.

– Te nem akarsz kitörni ebből a porfészekből? – kérdezte tőle a nővérem.

– De igen – mondta Kábel, és arról kezdett beszélni, hogy milyen menő autót szeretne és milyen menő tengerparti villát. Látszott rajta, hogy semmi esélye. A nővérem rám nézett, és tudtam, arra gondol, amire én. Mi nem fogunk itt maradni. Magunk mögött hagyjuk anyánkat és apánkat, magunk mögött hagyjuk a szegénységüket és a tohonyaságukat, a gesztusaikat és nyavalyáikat.

Bokrokon vágunk keresztül, átmásztunk egy kerítésen, mire megérkeztünk a titkos partra. Az útról valóban nem lehetett belátni ide. A folyó szélén valaki kövekből gátat épített, így kialakítva egy kis medencét.

– Olyan, mint egy jakuzzi, nem? – mondta az egyik kislány.

– Mi mindig ide jövünk – mondta a másik.

– Mások nem tudnak erről a helyről – mondta Kábel. – Csak néhány haverunk meg az ő haverjaik. Ide nem lát be senki. Azt csinálunk, amit akarunk.

– És mit szoktatok csinálni? – kérdeztem.

– Valóra váltjuk a legtitkosabb vágyainkat – suttozta Kábel, és felnyerített.

A kislányok ledobták a ruhájukat, és pucéran bevetették magukat a kis öbölbe. Kábel is vetkőzni kezdett, és amikor a keze a nadrággombján volt, ránk nézett. Panni megrázta a fejét.

– Én tuti nem vetkőzöm le – mondta.

– Lányok, itt senki sem lát, egymás közt vagyunk – vigyorgott Kábel.

– Nem ismerünk titeket – mondtam.

– Én nem szégyellem magam előttetek, pedig nem nagy a micsodám – felelte Kábel.

Ő is ledobta a nadrágját, és máris ott állt meztelenül. A farka feszesebbnek, rugalmasabbnak tűnt, mint a leburnult nudistáké.

– Gyertek – mondta – meglátjátok, milyen jó érzés.

Beereszkedett a vízbe a húgai mellé. A kislányok hívogattak minket, és megpróbálták lefröcskölni. Körülbelül három méterre álltunk tőlük. Kalapált a szívem. Homályosan arra gondoltam, hogy ebben a helyzetben a legnormálisabb dolog azt tenni, amit ők is tesznek. Legalább száz fok volt. Még soha nem fürödtem meztelenül a folyóban. Levettem a ruhámat, leengedtem a bugyimat, kibújtam a melltartóból. Kábel és húgai ujjongtak. Beléptem a vízbe, hűvös volt és friss, kellemesebb, mint a tó. A szemem sarkából láttam, ahogy Panni lehántja magáról a fekete egyrészeszt. Finoman érezni lehetett a sodrást. A gát építője arról is gondoskodott, hogy a kőfal mentén le lehessen ülni.

Mind az ötten bent voltunk a vízben. Nem mertem Pannira nézni.

– Ugye, milyen jó itt? – kérdezte Kábel, és mi bólintottunk. Aztán azt mondta:

– Gyönyörűek vagytok, lányok. Imádom ezt a típust.

– Kösz – válaszolta Panni.

Kábel ezután lehunyta a szemét, és felsóhajtott.

– Most azt képzeltem, hogy csókolózom veletek – mondta. Azok után, hogy itt ültünk meztelenül, egyáltalán nem lepett meg, hogy ezt mondja, mégis, egyszerre kezdtem nevetni és köhögni.

– Nem hiszed? – kérdezte.

– De, elhiszem – válaszoltam.

– Szoktatok csókolózni? – kérdezte aztán.

– Kivel? – kérdezte Panni.

– Fiúkkal – mondta Kábel. – Vagy lányokkal.

Megráztam a fejem. Nem szoktunk csókolózni.

– Esetleg egymással. Nem szoktatok egymással gyakorolni?

– Dehogyan szoktunk – mondta Panni.

– Pedig az nagyon fontos – így Kábel. – Szerencsések vagytok, hogy ott vagytok egymásnak.

– Tényleg nagyon fontos gyakorolni – mondta az egyik kislány.

– Mi szoktunk – tette hozzá a másik. – Megmutassuk?

Nem vártak válaszra, máris egymásra tapasztották a szájukat. Kábel elégedetten nézte a húgait.

– Figyeljetek és tanuljatok – suttogta.

Kisvártatva már a vékony kezek is egymás teste felé nyúltak. Minden szakszerűnek tűnt.

Ekkor eszembe jutott a legnagyobb szégyen, ami valaha ért. Néhány évre sikerült elfelejtenem, de most élesen megjelent előttem az emlék, ahogy Panni és én doktorosat játszunk. Az egyikünk letolta a nadrágját, és miközben hason feküdt a kanapén, a másik a játék sztetoszkóppal vizsgálta a pucér feneket.

– Hű, de elpirult valaki – vihogtak a kislányok, akik közben már abbahagyták a csókolózást.

Nem tudom, hogy melyikünknek mondták.

Ekkor szakadt el Panninál a cérna. Felugrott, mint akire rátapadt egy pióca. A part felé indult, minden lépésével annyi vizet megmozgatva, hogy egészen a nyakunkig feljött.

– Most meg hova mész? – kiáltotta Kábel.

Remegtek a lábaim, de én is felálltam. Szerettem volna, ha egy órával korábban van, és akkor ott a büfé előtt ülve nem ismerkedünk össze ezzel az idióta családdal. Bizonytalan léptekkel közeledtem a part felé. Panni éppen a fürdőruháját vette fel a földről.

– Mi van lányok, betojtatok? – kurjantott utánunk Kábel, és a húgai vihogva visszhangozták a kérdést. Panni nem válaszolt, kirázta a fürdőruháját, majd beledugta az egyik lábát. A lábfej nem ment át a lyukon, a szélső lábujjak fennakadtak. Ahogy rövid, tömzsi lábain dülöngélt, eszembe jutott, pont úgy néz ki, mint az a dodó madár, aminek a rajza sok más képpel együtt a szobánk falán lógott.

Mintha attól veszítette volna el az egyensúlyát, hogy

a partra léptem. Nővérem, mint egy zsák krumpli, eldőlt. A jobb oldalára esett, és néhány másodpercig mozdulatlanul feküdt a földön. Kábelék elhallgattak. Úgy tűnt, Panni halálos ütést mért a saját fejére. Semmit sem éreztem. Néztem a nővéremet, és úgy éreztem, a levegő átfúj rajtam.

Lassan állt fel, az egyik kezét az arcához szorítva.

– Gyűlölöm ezt a fürdőruhát – mondta.

A másik kezével kinyújtotta az úszódresszt, és bedugta a lábát a lyukba. Aztán már két kézzel rángatta a testére ezt a fekete szörnyűséget, és éppen a vállára húzta a pántokat, amikor észrevettem, hogy az arcából ömlik vér.

– Megvágtam magam a köveken – mondta.

Rám nézett, és megismételte, amit mondott. A tekintete az anyáméra hasonlított. Aztán az apáméra.

– Jól vagy? – kérdeztem vékony hangon.

Minden villámgyorsan történt. Felkapott a földről egy követ, és rám vetette magát. Arra eszméltem, hogy birkózom a nővéremmel.

– Csajbunyó! – kiáltotta Kábel.

Panni erősebb volt, mint gondoltam. Egy kézzel nyomott le a földre, a másikkal belevágta a kő élet a felkaromba. Vinnyogva felordítottam, és láttam, ahogy a folyó másik partján felreppennek a madarak.